

allegro

Februari.

Obb.
nyttigt
och
slutet

Nu ligger vi-hen blänk av is, men vec-korna de basta. Vi sek,
Rö-Ket står vi sen Rimg mor, hon Rüd-dar och hon rut-lar. Vi sek,
Där-n-tan-gör står so-len glad och ly-aer oss i nac-Ken, när

mäs-te skaffa fjällagris, gör snart så är det jas-ta. Vi gömma ri-sen
käl-na mor, gör de-geu stor, så vi får många bul-lar. Gör varje senla
vi ta käl-karna i rad och a-Ka ut-gör bac-Ken. Ty än är vintern

något långsammare
i vår sång, av dem ni sen bli väckta, och ni ska gå de sång
stor som så, med mycket mandel-massa. Hör mor, vi får väl
in-te slut, än har den grovt i hä-ken. När vå'-ra fjörhris

a tempo
mycket däng, att ni bli hent gör-skäck-ta,
mer än toad? Tre, fyra Rande pas-sa
slagit ut, då kan ni vänta vä-ken.

Nacht.

nej April.

April, April! "Kära sippor, sitt in-te ställ! So-len ly-ser på
April, April! Lärkan står i skyn sin drill. "Sitt ej längre locke
April, April! Ly. så riktigt du ställer till! Skatta inte, vi

ris och snar, ut på backen det är ju vår!" Sj. en stötskur!
läs, din tok, ut på skolau, och släng din bok! Gif ma-gis-tern!
kan-ske jag lugg och ban-nor och vå-ta lär. Vilt fel är det

April, April, Ha jag kan narra 'er vad jag vill!"
April, April, Jag kan narra oss vart du vill!
April, April, som kan narra oss vad du vill.

v. 4. April, april, snart en brasa vi ställer till!
Så ska spraka till vårens pris
skräp och leräte och gammalt ris.
och När den sloknast, April, April,
får du gå — fast du inte vill!

*) vers 4 paus här!